

דינה, אחותי הקטנה

שלושים ימים חלפו מאז הלכה דינה מאיתנו לבלי שוב. שלושים ימים והכאב חותך. קשה לי מאוד המחשבה שיותר לא אראה אותה, לא אשמע את קולה ולא אשוחח איתה על נושאים רבים ומגוונים, שבחלקם היו משותפים רק לשנינו. עם מותה נפער פער גדול אשר לא יתמלא. זכרונות שונים וחוויות משותפות צפים ועולים בראשי וקרעי תמונות מתקופות שונות עוברים ללא סדר מול עיניי.

כל אחד, היתה לו דינה שלו. בשבילי היא היתה האחות הקטנה והאהובה, ולמרות תהפוכות החיים, נשארנו בקשר חם וטוב ששום סערה לא יכלה לו. גם עם ילדינו היה לה קשר טוב. גליה, בבואה לביקורים בארץ – היתה תמיד ממחרת לבקר את דודה דינה בקיבוץ השכן.

אני רוצה לציין בקצרה שני ארועים הקשורים בשנינו, שנחקקו בזכרוני: במלחמת השחרור, כאשר הנשים והילדים פונו ליגור – ביקשתי וקיבלתי חופשה ובאתי לבקרה. שוחחנו במשך שעות על המלחמה, על העתיד ועל החיים שלאחר המלחמה. עברו שנים רבות. כמעט כל החיים, בעצם. הגעתי לגיל 80 ודינה ואלתר ארגנו טיול לגולן בשביל מרים ובשבילי. דינה הכינה מטעמים וארבעתנו בילינו שעות נפלאות ביחד.

מבחינות רבות שפר חלקה של דינה: הזוגיות הטובה עם אלתר בעלה, שהתבססה על שותפות אמת, הערכה, ידידות ואהבה. המשפחה החמה והתומכת שהקימה יחד איתנו והבית התוסס והמלא חיים שהיה להם, עם הבנים, הנכדים והנין. כמו כן ידעה לשמור על קשרים טובים עם חוג רחב של חברים וחברים שנמשכו לאורך כל השנים.

לדבר של למה אלו

בשנים האחרונות, עוד בטרם חלטה, נהגו דינה ואלתר ~~לבקר~~ בכל שבת. השיחה
היתה נעימה ונסבה תמיד גם על ספרים. דינה הרבתה לקרוא, וכך גם אני, ונהגנו
לחלוק בחוויות וברשמים מהספרים שקראנו. גם הקפדנו להימנע מנושאים
מעוררי מחלוקת. אהבתי אותה מאוד והפרידה ממנה קשה לי מאוד.

לדינה

חשוב לי לומר לאלתר ולכל יתר בני המשפחה: הזמן מרפא, או לפחות מחליש, את
הכאב והצער. החיים נמשכים וחייבים להימשך. ביתנו - שנמצא במרחק של
צעדים אחדים מכם - יהיה תמיד פתוח לפניכם ונשמח לארח אתכם בכל עת
שתרצו בכך.

עלי לא לשכח באלום!